

VENDIM
Nr.45, datë 10.10.2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Petrit Plloçi	Anëtar i	“	“
Vitore Tusha	Anëtare e	“	“
Sokol Berberi	Anëtar i	“	“
Admir Thanza	Anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	Anëtare e	“	“
Vladimir Kristo	Anëtar i	“	“

me sekretare Enina Mullaj, në datë 30.6.2011, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.27 Akti, që i përket:

KËRKUES: Ilir Sina, përfaqësuar nga avokat Idajet Beqiri, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR:

Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, i vendimit nr.190, datë 18.4.2007 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës, vendimit nr.389, datë 23.10.2007 të Gjykatës së Apelit Durrës dhe vendimit nr.00-2009-449 (736), datë 18.12.2009 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (Dhomë Këshillimi).

BAZA LIGJORE: Nenet 33/1, 42, 131/f, 134/1/g të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë; neni 6 i Konventës europiane të të drejtave të njeriut (KEDNJ); neni 1 i Protokollit nr.4 të KEDNJ-së; ligji nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Vladimir Kristo, përfaqësuesin e kërkuarit që u shpreh për pranimin e kërkesës dhe pasi diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuari është akuzuar për veprën penale të “mashtimit të kryer më shumë se një herë dhe që ka sjellë pasoja të rënda”, të parashikuar nga neni 143/2 i Kodit Penal.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës, me vendimin nr.190, datë 18.4.2007, ka vendosur: *“Deklarimin fajtor të të pandehurit Ilir Sina për veprën penale të “mashtimit të kryer më shumë se një herë” e që ka sjellë pasoja të rënda dhe në bazë të nenit 143/2 të Kodit Penal, e ka dënuar me 10 (dhjetë) vjet burgim.”*

3. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim përfaqësuesi me prokurë i kërkuarit.

4. Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr.389, datë 23.10.2007, ka vendosur: *“Lëniën në fuqi të vendimit nr.190, datë 18.4.2007 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës.”*

5. Kundër vendimit të Gjykatës së Apelit është ushtruar rekurs nga përfaqësuesi me prokurë i kërkuarit.

6. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në Dhomë Këshillimi, me vendim nr.00-2009-449 (736), datë 18.12.2009 ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të Kodit të Procedurës Penale.

7. **Kërkuari Ilir Sina** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me kërkesë për

shfuqizimin, si të papajtueshëm me Kushtetutën, të vendimeve objekt kërkese (edhe pse pretendimet e tij lidhen vetëm me vendimet e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës dhe Gjykatës së Apelit Durrës), për arsye se janë marrë si rrjedhojë e një procesi të parregullt ligjor, duke parashtruar në mënyrë të përmbledhur argumentet si më poshtë:

i) *Është cenuar e drejta e mbrojtjes e sanksionuar nga neni 31 i Kushtetutës dhe nga neni 6/3/c i KEDNJ-së*, pasi gjatë gjykimit të çështjes në gjykatat e shkallës së parë dhe apelit, kërkuesi është gjykuar në mungesë, si rezultat i mosrespektimit të dispozitave procedurale penale për njoftimin e të pandehurit.

ii) Gjithashtu, si pasojë e gjykimit në mungesë të kërkuesit, *është cenuar e drejta për t'u dëgjuar nga gjykata dhe për të marrë pjesë personalisht në gjykim, të sanksionuara nga neni 33 i Kushtetutës*.

iii) Vendimet e gjykatave të të dyja niveleve janë rrjedhojë e interpretimit të gabuar të fakteve dhe zbatimit të keq të ligjit material penal, pasi në rastin konkret ka munguar ana subjektive e veprës penale. Rrjedhimisht, kërkuesi pretendon se gjendemi përpara një rrethane të përmbushjes së një detyrimi kontraktor civil dhe sipas nenit 1 të Protokollit 4 të KEDNJ-së, askujt nuk mund t'i hiqet liria për arsyen e vetme se nuk është në gjendje të përmbushë një detyrim kontraktor.

II

A. Në lidhje me pretendimin e zhvillimit të gjykimit në mungesë

8. Kërkuesi pretendon se gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Durrës dhe në Gjykatën e Apelit Durrës, atij i është mohuar e drejta për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, si rrjedhojë e zhvillimit të gjykimit në mungesë të tij. Kërkuesi pretendon se këto standarde kushtetuese janë cenuar, pasi gjykatat e të dyja niveleve nuk kanë respektuar rregullat për njoftimin e të pandehurit, të parashikuara në Kodin e Procedurës Penale. Në kuptim të këtyre standardeve, neni 31 i Kushtetutës përcakton se “Gjatë procesit penal kushdo ka të drejtë: a) të vihet në dijeni menjëherë dhe hollësisht për akuzën që i bëhet, për të drejtat e tij, si dhe t'i krijohet mundësia për të njoftuar familjen ose të afërmit e tij. ... ç) të mbrohet vetë ose me ndihmën e një mbrojtësi ligjor të zgjedhur prej tij; ...”. Ndërsa në nenin 33 të Kushtetutës përcaktohet se “Kushdo ka të drejtë të dëgjohet para se të gjykohet. Nga kjo e drejtë nuk mund të përfitojë personi që i fshihet drejtësisë”.

9. Gjykata, në jurisprudencën e saj, ka theksuar se e drejta e palëve për të qenë të pranishme dhe për t'u mbrojtur në procesin gjyqësor, janë aspekte të rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, në përputhje me nenin 42 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së.

10. Gjykata, duke iu referuar edhe jurisprudencës së Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), ka përcaktuar ndër vite disa standarde në lidhje me gjykimin në mungesë, sipas të cilave: a) i pandehuri ka të drejtë të jetë i pranishëm në procesin gjyqësor të kryer në ngarkim të tij; b) i pandehuri mund të heqë dorë vullnetarisht nga ushtrimi i kësaj të drejte; c) i pandehuri duhet të jetë në dijeni për ekzistencën e një procesi gjyqësor në ngarkim të tij; ç) duhet të ekzistojnë instrumente paraprake ose riparuese për të shmangur procese në ngarkim të të pandehurit, ose për të siguruar një proces të ri dhe, nëpërmjet depozitimit të provave të reja, të drejtën e mbrojtjes që nuk ka qenë e mundur të ushtrohet personalisht në procesin e zhvilluar në mungesë, të përfunduar tashmë (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.30, datë 17.6.2010*).

11. Sipas praktikës së kësaj Gjykate, si dhe të GJEDNJ-së, është detyrë e autoriteteve shtetërore përkatëse që të njoftojnë në mënyrë rigoroze, konform kërkesave procedurale, të pandehurin ndaj të cilit ka filluar një proces penal, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet në përfundimin se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Vërtetimi i këtyre fakteve, sipas Gjykatës, është detyrë e organeve kompetente. Me këtë detyrim të organeve përkatëse shtetërore, për të njoftuar në mënyrë rigoroze të pandehurin dhe për të provuar se ai i fshihet drejtësisë, është e lidhur e drejta e tij për të marrë pjesë në gjykim, si dhe e drejta e gjykatës për të vendosur për gjykimin e tij në mungesë, kur janë respektuar në mënyrë

rigoroze dispozitat për njoftimin (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.30, datë 17.6.2010*).

12. Gjykata, gjithashtu, është shprehur se duhet të pranohet mbrojtësi i zgjedhur nga familjarët e të pandehurit vetëm nëse provohet se ata po veprojnë në bazë të porosisë që kanë marrë nga i pandehuri. Pra, lejohet zgjedhja e avokatit nga ana e familjarëve vetëm nëse këta të fundit shprehin vullnetin e të pandehurit për të hequr dorë nga pjesëmarrja në proces dhe jo të investohen me këtë zgjedhje nëse ata nuk kanë kontakte me të pandehurin, çka është detyrë e organeve kompetente shtetërore. Në këtë mënyrë është rigoroz zbatimi i procedurave të njoftimit (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.30, datë 17.6.2010*).

13. Si konkluzion, sipas jurisprudencës së kësaj Gjykate, në radhë të parë është e domosdoshme që i pandehuri duhet të ketë dijeni nëse ndaj tij ka filluar një proces penal dhe, në radhë të dytë, ky duhet të heqë dorë vullnetarisht nga pjesëmarrja në të. Gjykata ka arritur në këtë përfundim, për arsye se heqja dorë nënkupton një akt vullneti nga ana e të pandehurit, që siç është pranuar nga teoria e së drejtës penale, për të pasur një akt vullnetar, duhet të ketë në radhë të parë një proces të brendshëm të perceptimit të realitetit nga ana e të pandehurit dhe më pas një proces të brendshëm vendimmarrjeje prej tij (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.30, datë 17.6.2010*).

14. Veç sa më sipër, Komiteti i Ministrave të Këshillit të Europës ka miratuar rezolutën (75) 11 “Për kriteret e gjykimit në mungesë të të akuzuarit”, duke u rekomanduar shteteve anëtare që të mbajnë parasysh 9 rregulla minimale: i) askush nuk duhet të gjykohej pa pasur një thirrje për gjyq në kohë; ii) kjo thirrje për gjyq duhet të ketë të sanksionuara edhe pasojat nëse i akuzuari nuk vjen në gjykim; iii) kur gjykata vëren se edhe pse i akuzuari është njoftuar dhe nuk është paraqitur, ajo, nëse çmon se prania e tij në proces është e pazëvendësueshme ose beson se i akuzuari është penguar të paraqitet, duhet të vendosë shtyrjen e procesit; iv) i akuzuari nuk duhet të gjykohej në mungesë, nëse është e mundur të transferohen procedimet te një shtet tjetër ose të aplikohet për ekstradim; v) kur i akuzuari gjykohej në mungesë, provat duhet të merren në mënyrë të zakonshme dhe mbrojtja duhet të ketë të drejtë të ndërhyjë; vi) një vendim gjykate, i dhënë në mungesë, duhet t’i njoftohet personit sipas rregullave për njoftimet dhe marrjes dijeni brenda afatit të parashikuar për apelim. Ky afat duhet të fillojë që nga dita e marrjes dijeni efektivisht të personit, përveçse kur ai qëllimisht i fshihet drejtësisë; vii) çdo personi të gjykuar në mungesë duhet t’i jepet e drejta për apelim, me çdo lloj mjeti ligjor që do t’i ishte dhënë sikur ai të ishte i pranishëm; viii) për personin e gjykuar në mungesë, të cilit nuk i është bërë njoftimi në mënyrën e duhur, duhet të ketë një mjet ankimi që t’i mundësojë atij shfuqizimin e vendimit; ix) një person i gjykuar në mungesë, por që njoftimi i është bërë në rregull, duhet të ketë të drejtën e një rigjykimi në mënyrën e zakonshme, nëse ai mund të provojë mungesën e tij para gjykatës për arsye të pavarura nga vullneti i tij.

15. Duke u bazuar në këto parime, edhe GJEDNJ-ja ka përcaktuar kriteret e qarta dhe të plota për drejtësinë kushtetuese lidhur me gjykimin në mungesë. Ajo ka theksuar se e drejta e një personi të akuzuar, për të qenë i pranishëm në seancën dëgjimore të akuzave të ngritura kundër tij, është thelbësore për një proces të drejtë (*Ektabani kundër Suedisë, 1988; Vaundelle kundër Francës, 2003*). Kjo përfshin jo vetëm praninë fizike, por edhe aftësinë për të dëgjuar dhe ndjekur procedimet, për të kuptuar provat dhe argumentet, për të orientuar përfaqësuesit ligjorë dhe për të dhënë fakte. Kjo është veçanërisht e rëndësishme kur procedimet kanë natyrë kontradiktore. Shteti ka detyrimin për t’i dhënë të pandehurit një njoftim efektiv dhe të përshtatshëm për seancën dhe të marrë masa për të siguruar praninë e tij (*Poitrimol kundër Francës, 1993; Spinatto kundër HMP Brixton dhe Italisë, 2001*). Gjykata thekson se është e një rëndësie thelbësore që i akuzuari të jetë i pranishëm në seancë, sepse ai ka të drejtën të dëgjohet, por edhe sepse ai ka nevojë t’i verifikojë gjykatës vërtetësinë e thënieve të tij dhe t’i krahasojë këto me të palës tjetër ose dhe të dëshmitarëve. Ligjvënësi duhet të jetë në gjendje të mos nxisë mungesa të pajustificueshme (*Geyseghem kundër Belgjikës, 1999*). Edhe pse nuk është absolute, e drejta e çdokujt, të akuzuar për një vepër penale, për t’u mbrojtur efektivisht nga një mbrojtës ligjor, është një nga kriteret kryesore të gjykimit të drejtë. Një person i akuzuar penalisht nuk e humb këtë të

drejtë thjesht për faktin se ai nuk ndodhet vetë personalisht në gjyq (*Mariani kundër Francës*, 2005).

16. GJEDNJ-ja është shprehur gjithashtu se të informosh dikë për një proces të hapur kundër tij, është një akt gjyqësor i një rëndësie të veçantë që duhet bërë në përputhje me kërkesat procedurale dhe thelbësore, të cilat garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave nga ana e të pandehurit. Njoftimi i paqartë dhe joformal nuk mjafton. Ndërkohë, nëse mund të pranohet një njoftim edhe tërthorazi, heqja dorë duhet të jetë e qartë. Është një e drejtë e personit të dënuar *in absentia*, i cili nuk rezulton se ka hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta e tij për t'u paraqitur në gjykim, të ketë në të gjitha rastet një vendim të ri mbi akuzat (*Sejdovic kundër Italisë*, 2000).

17. KEDNJ-ja u lë shteteve kontraktuese një diskrecion të gjerë lidhur me zgjedhjet e mjeteve, për të siguruar se sistemi i tyre ligjor është në përputhje me kërkesat e nenit 6 të saj. Detyra e GJEDNJ-së është të shqyrtojë nëse rezultati që KEDNJ-ja kërkon, është arritur nga shtetet kontraktuese. Veçanërisht, mjetet procedurale të ofruara nga legjislacioni i brendshëm dhe praktika duhet të tregojnë se ato kanë qenë efektive, kur një person i akuzuar penalisht nuk ka hequr dorë nga të drejtat e tij për t'u dëgjuar dhe mbrojtur personalisht dhe as nuk i është fshehur drejtësisë (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.30, datë 17.6.2010*).

18. Gjithsesi, jo vetëm shkronja, por as dhe fryma e nenit 6 të KEDNJ-së, nuk e ndalojnë një person të heqë dorë nga të drejtat e tij, me dëshirë shprehimisht ose taktikisht. Por, megjithatë, për qëllimet e KEDNJ-së do konsiderohet efektive, që të drejtat e atij që ka hequr dorë prej tyre, të sanksionohen pa ekuivoke dhe të shoqërohen me një minimum të garancive, për shkak të rëndësisë së tyre. Autoritetet kombëtare kanë një marzh vlerësimi për zgjedhjen e mjeteve në sistemet e tyre ligjore, por me kusht që këto mjete juridike të jenë në përputhje me standardet e vendosura nga neni 6/1 i KEDNJ-së (*Colozza kundër Italisë*, 1985).

19. Në këtë drejtim, GJEDNJ-ja është shprehur se “... njoftimi i të akuzuarit në lidhje me akuzat në ngarkim të tij përbën një akt të një rëndësie të tillë, ku duhet të ekzistojnë elemente të formës dhe përmbajtjes që të garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave të mbrojtjes nga i akuzuari ... për rrjedhojë një njohuri e pasaktë dhe e marrë nga burime jozyrtare nuk është e mjaftueshme” (*Somogyi kundër Italisë*, 18.05.2004).

20. Në rastin objekt shqyrtimi kërkuesi pretendon se nuk ka pasur dijeni se ndaj tij ishte filluar një çështje penale, pasi njoftimet e kryera nga gjykata janë bërë në adresa të gabuara dhe se adresa e tij ka qenë dhe është një banesë e ndryshme nga ajo në të cilën gjykatat kanë bërë njoftimet.

21. Njoftimi i të pandehurit, në legjislacionin shqiptar, rregullohet nga nenet 132 e vijues të Kodit të Procedurës Penale. Sipas këtyre dispozitave, kur kopja e aktit nuk mund t'i dorëzohet personalisht të pandehurit, njoftimi bëhet në banesën e tij ose në vendin e punës, duke ia dorëzuar aktin një personi që bashkëjeton me të pandehurin, një fqinji, ose një personi që punon me të (neni 140 i Kodit të Procedurës Penale).

22. Nga materialet bashkëngjitur dosjes gjyqësore vërehet se njoftimet janë bërë nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, si në adresën (Lagjja nr.4, rr. Skënderbeu, Durrës) e deklaruar nga bashkëshortja e kërkuesit në prokurën e posaçme me nr.566 Rep., nr.213 Kol., datë 15.12.2005, ashtu edhe në adresa të tjera të identifikuara nga verifikimet e bëra nga organet shtetërore të ngarkuara për kërkimin e kërkuesit. Gjithashtu rezulton se fletëthirrjet e gjykatave, drejtuar kërkuesit, janë marrë ose nga avokati i tij (fletëthirrja e datës 2.6.2006) ose nga vëllai i tij Bedri Sina (fletë thirrja e datës 19.7.2006). Duke vlerësuar personat marrës të fletëthirrjeve, si persona madhorë dhe me aftësi të dukshme intelektuale, si dhe formën e përmbajtjen e fletëthirrjeve, nuk rezulton se ka pasur ndonjë të metë që mund të bënte të pavlefshëm njoftimin në kuptim të neneve 140 dhe 143 të Kodit të Procedurës Penale.

23. Vlen gjithashtu të theksohet se nga korrespondenca ndërmjet gjykatave të të dyja niveleve dhe organeve të Policisë së Shtetit, rezulton se nga këta të fundit kërkuesi është kërkuar

jo vetëm pranë adresave të lartpërmendura, por edhe në vende të tjera, në bazë të informacioneve dhe verifikimeve të kryera nga punonjësit e Policisë së Qarkut, gjithmonë pa sukses. Këto organe kanë njoftuar zyrtarisht Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Durrës dhe atë të Apelit Durrës, se nga kërkimet e kryera kanë informacion se kërkuesi është larguar familjarisht nga Republika e Shqipërisë (shih shkresën nr.3194/1 prot., datë 13.7.2006 të Komisarariatit të Policisë Durrës).

24. Sa më lart, Gjykata çmon se organet shtetërore kanë marrë të gjitha masat dhe kanë kryer të gjitha veprimet e mundshme, duke përbushur të gjitha detyrimet ligjore të parashikuara nga legjislacioni procedural penal, si dhe nga KEDNJ-ja në lidhje me njoftimin personalisht të kërkuesit.

25. Gjykata vëren gjithashtu se nga dokumentet bashkëngjitur dosjes gjyqësore, rezulton se bashkëshortja e kërkuesit (Fiqirete Sina) me anë të prokurës së posaçme me nr.566 Rep., nr.213 Kol., datë 15.12.2005, ka autorizuar avokatin GJ.B. të përfaqësojë gjatë hetimit dhe gjykimin bashkëshortin e saj Ilir Sina, i akuzuar nga Prokuroria e Rrethit Gjyqësor Durrës për veprën penale të parashikuar nga neni 143/2 i Kodit Penal.

26. Nga pyetjet drejtuar mbrojtësit të kërkuesit në seancë plenare, Gjykata krijoi bindjen se kërkuesi Ilir Sina ka pasur dhe vazhdon të ketë marrëdhënie të mira me bashkëshorten dhe se kjo e fundit ka vepruar gjatë redaktimit të prokurës sipas porosisë të kërkuesit (shih procesverbalin e seancës plenare datë 30.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese).

27. Nga analiza e fakteve të mësipërme, Gjykata arrin në konkluzionin se kërkuesi ka pasur dijeni për procesin penal në ngarkim të tij dhe së bashku me bashkëshorten e tij, pas redaktimit të prokurës nga kjo e fundit, janë larguar me vullnet të lirë nga Republika e Shqipërisë, duke zgjedhur gjithashtu me vullnet të lirë të mos marrë pjesë në procesin penal në ngarkim të tij, me qëllim për t'iu fshehur drejtësisë.

28. Duke pasur parasysh se neni 33 i Kushtetutës sanksionon se nuk mund të përfitojë nga e drejta kushtetuese për t'u dëgjuar nga gjykata personi që i fshihet drejtësisë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, për shkak të gjykimin në mungesë, është i pabazuar.

B. Në lidhje me pretendimin se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë keqinterpretuar ligjin material dhe argumentet e paraqitura nga kërkuesi

29. Kërkuesi ka pretenduar gjithashtu se vendimet e gjykatave të shkallës së parë dhe të apelit janë rrjedhojë e interpretimit të gabuar të fakteve dhe zbatimit të keq të ligjit material penal, pasi në rastin konkret ka munguar ana subjektive e veprës penale. Rrjedhimisht, kërkuesi pretendon se gjendemi përpara një rrethane të përbushjes së një detyrimi kontraktor civil dhe sipas nenit 1 të Protokollit 4 të KEDNJ-së askujt nuk mund t'i hiqet liria për arsyen e vetme se nuk është në gjendje të përbushë një detyrim kontraktor.

30. Për sa i përket mënyrës se si janë interpretuar dhe vlerësuar provat nga gjykatat e zakonshme, kjo çështje nuk përbën objekt kontrolli për Gjykatën Kushtetuese, sepse kjo Gjykatë mund dhe duhet të investohet kur ndaj një procesi gjyqësor ka pretendime për mënyrat e marrjes së provave, por jo për mënyrën e vlerësimit. Gjykata Kushtetuese ka tashmë një qëndrim të konsoliduar, sipas të cilit në sferën e gjykimin të saj nuk përfshihet mënyra e zbatimit të ligjit material dhe e vlerësimit të provave nga ana e gjykatave të zakonshme (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.23, datë 17.5.2010*).

31. Përfundimisht, Gjykata arrin në konkluzionin se gjatë gjykimin të çështjes në ngarkim të kërkuesit Ilir Sina nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, atij nuk i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor, në vështrim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe të nenit 72 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së

Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Vitore Tusha, Admir Thanza, Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Altina Xhoxhaj.

Anëtar kundër: Petrit Plloçi.